

HÁROM LÁNY – HÁROM FELEMELŐ TÖRTÉNET

Ami nem történhetett volna meg, ha...

Az Air France–KLM csoport Flying Blue törzsutasprogramja kezdetektől az 50 tehetséges magyar fiatal program támogatója. A légitársaság repülőjegyeket kínált fel, és Flying Blue törzsutasprogramjának ezüst-, illetve aranykártyáját annak a három fiatalnak, akiknek karrierje szempontjából ez a legtöbbet jelentheti.

Először „csak” egy jegyről volt szó, de az Air France–KLM csoport a pályázatokból megismert számtalan izgalmas cél, terv alapján úgy döntött, hogy eredeti felajánlását kiegészítve nem egy, hanem három tehetségnek ad retúr repülőjegyet terve megvalósításához. A pályázó fiataloknak mindössze annyit kellett tenniük, hogy legfeljebb egy oldalban írják meg, hova utaznának, milyen céllal, és az utazás hogyan járulna hozzá tehetségük kibontakozásához. Marjai Kamilla Párizsban járt – ő már újra itthon van, Fábíán Sárát Amszterdamban, Simon Renátát pedig Mumbaiban értük utol.

A tervek valóra válnak

Kamilla imádja Párizst, de nem turistáskodni ment, nagyon precíz tervvel pályázott, és sikerült is megvalósítania, amit kigondolt. „Egy hetet töltöttem Párizsban. Abból a célból utaztam, hogy többet tudjak meg Georges

Baal munkásságáról, aki magyar származású terápiás szakemberként nagyrészt Franciaországban tevékenykedett, és ő rakta le a színházterápia módszerének alapjait. Az utazás előtt hosszas előkészületek árán kutattam fel, hogy tulajdonképpen hol érdemes elindulnom, kit kellene felkeresnem.”

Kamilla pályázatában „nyomozásként” fogalmazta meg, hogy miért szeretné ő elnyerni az utazás lehetőségét, és valóban egy szövevényes, eredményes nyomozásként élte meg a történetet az első e-mail-váltástól egészen a hazaérkezés pillanatáig. „Sikerült találkoznom és interjút készítenem Gérard Nauret-vel, aki közvetlen munkatársként és pályatársként bábáskodott a színházterápia megszületésénél. Megkaptam azt az egyetlen példányban fellelhető szakdolgozatot, melyet Georges Baal a színházterápia pszichoanalitikus vonatkozásairól írt” – meséli lelkesen arról a Párizsról, amely legtöbbünk előtt rejtve van.

Sára az ösztöndíjnak köszönhetően Amszterdamba utazott, hogy megkezdje mesterfokú tanulmányait. A 2017–2018-as tanévben a Vrije Universiteit Amsterdam Master of Business Administration Strategy and Organization szakára jár, és már az alapképzést is ott végezte. „10 hónapra utaztam, szeptembertől júniusig tart a képzés. Már most rengeteget fejlődtem, olyan tudással gazdagodtam, amelyiket hazatérve az általam alapított szervezet, az Amigos a gyerekekért Alapítvány javára tudok majd fordítani. (Az alapítvány egy egyetemistákból álló jótékonyági szervezet, amelynek célja, hogy súlyosan beteg gyerekek napjait tegyék szebbé a nyelvtanulás segítségével. A tanulást kézműveskedés, játék és barátkozás egészíti ki.) Ami pedig a sikerességet, a célok megvalósítását illeti, még rengeteg minden vár rám, hiszen szakdolgozatot írok, már három perióduson sikeresen túl vagyok, és még három vár rám, úgyhogy nem unatkozom.” (Az amszterdami egyetemen egy tanév

hat periódusból áll, egy periódusban csak két tárgyat tanulnak. Általában két hónapig tart egy periódus, de januárban és júniusban van két rövidebb, csak egy hónapos időszak is – a szerk). „Szakdolgozatom kutatásának témája, hogy mi tartja motiváltan önkéntes munkájuk során az Y és Z generáció lelkes fiataljait, egy önkéntesekre alapozó szervezet hogyan tudja lendületben tartani tagjait, és mégis mi az az Amigos-módszertan, miért maradnak oly’ sokáig a szervezettel az Amigos Alapítvány önkéntesei” – cáfolja meggyőzően Sára mindazt, amit úton-útfélen hallani a Y és a Z generáció önzésbe hajló gondolkodásáról.

Renáta február végén indult Mumbaiba – ott is értük utol –, és relatív hosszú időt, 42 napot tölt Indiában. „Az eredeti célom az volt, hogy egy ájurvédikus orvossal találkozzam, akinek az egyik magyar tanítványától tanultam az ájurvédát és a jógát. Terveim ezen része már valóra is vált: sikerült rögtön a második napon találkoznom vele. Tőle tanultam napokon át, és most átrepültem a Himalája lábához, hogy az észak-indiai kultúrát is tanulmányozzam. Mindent magamba szeretnék szívni, ami itt van” – számol be lelkes hangon arról, milyen is az, amikor egy álom valóra válik.

Megváltozott az életük

„Már a kiadónál jár az a könyvfejezet, amelyet a színházterápiáról írtam, egy nagy lélegzetvételi addiktológiai tanulmánykötetben fog megjelenni idén. Tudtommal hosszabb terjedelmű, átfogó ismertető munka még nem jelent meg a témában idáig. Nagy megtiszteltetés, hogy hozzám került ez a feladat, de természetesen komoly segítséget jelentettek a korábban megjelenő hiánypótló publikációk, akárcsak a párizsi út, illetve annak hozadécai. Jelenleg is tartok színháztréningeket, és folyamatosan képezem magam ezen a területen” – válaszolja Kamilla arra a kérdésre, hogy mennyire volt sorsfordító a Párizsban töltött, viszonylag rövid idő. Ugyanerre a kérdésre Renáta azt mondta: „Már néhány nap után is sok változást tapasztalok magamban, magamon. Az emberek itt szívből élnek, mindennek mindig szantállata van. Csodálatos! Nagyon szépen tisztulnak le a céljaim.

Aki teheti, menjen el Indiába. Egy teljesen más világ, rengeteg csodával.”

„Az én célom a mesterképzéssel az volt, hogy külföldi jó példákat megtanulva, rengeteg ötlettel és tudással felvértezve térhessek haza, és építhessük tovább az Amigost, hogy egy napon minden gyerek mellett lehessen egy Amigo, s a budapesti központú szervezetről országos, majd nemzetközi alapítvánnyá váljunk. Amszterdamban legfőképpen stratégiáról, szervezetekről és vezetéstudományról tanulok, az elméletet azonnal össze tudom kötni az Amigos céljaival és gyakorlatával” – részletezi terveit Sára, hozzátéve, számára valóban kinyílt a világ. „Néha azt érzem, annyi ötletet, innovációt, pozitív megerősítést és javítandó területet látok magam előtt, hogy azt se tudom hirtelen, hova kapjak. Hiszem, hogy nemcsak az én jövőmre, hanem az Amigos sikerére is nagy hatással lesznek az itt tanultak, és elő tudják segíteni azt, hogy egy biztos alapon álló, jól működő, nemzetközi Amigosról tudjunk egy napon beszélni.”

A legjobb, ami történt velük

„A legjobb? – kérdez vissza Sára. – A Túró Rudi-rakomány, legalább 40 darab, amit ott-honról küldtek! Na jó... a viccet félretéve, nehéz egy jó dolgot megnevezni, sok új impulzus ért, rendkívül érdekes életvitelszerűen megismerni egy másik nemzet kultúráját, szokásait, gondolkodásmódját.” Sára már 6 hónapja él Amszterdamban a barátjával, Ádámmal, aki a kezdetek óta Amigo, és most ő is a holland városban tanul. „Ami számomra a legjobb ebben a 10 hónapban, az az eltávolodás és az elmélyülés. Rengeteget olvasok, gondolkodom, olyan szerencsés helyzetben vagyok, hogy a beadandóimban elemezhetem az Amigos helyzetét. Ugyanakkor a mindennapi operatív feladatoktól igyekszem távol maradni, az Amigo-felelősök (ügyvezetők) nagyon ügyesen vezetik az alapítványt, az Amigók fantasztikusak, minden jól halad. Én pedig az elefántcsonttoronyban iszom a reggeli tejes teámat, olvasom a heti 300–400 oldal tudományos anyagot, és azon agyalok, hogyan lehetne jobban, még jobban csinálni.”

Kamilla is elégedett a tapasztalataival: „Azon túl, hogy Párizs magával ragadó hely, a Gérard Nauret-vel való találkozástól kaptam a legnagyobb lendületet szakmai értelemben. Az, amit eddig a tanulmányaim során felcsipegettem, és mindaz, amit más forrásokból a színházterápiáról megtudtam, szép lassan metszéspontra talált. Az, amit színházi szakemberként Grotowski vagy Sztanyiszlavszkij gondolt, sok esetben kísértetiesen hasonlít ahhoz, amit egy terapeuta vagy egy drámapedagógus a saját csoportjában meg szeretne valósítani. És számomra ez annyira izgalmas, hogy nem szabad itt megállnom” – nyit meg egy fejezetet Kamilla, amit még összefoglalni is nehéz néhány sorban.

„Nem tudok legjobb dolgot mondani. Vagy mégis – ezt már Renáta mondja nevetve –, a legjobb dolog, hogy a légítársaság segített abban, hogy a párom is ugyanazzal a géppel jöhessen Indiába, ráadásul kedvezményrel. Nagyon hálás vagyok Barta Zsoltnak, a KLM légítársaságnak és a mentoromnak, Ertl Péternek is!”

Összejött volna a tanulmányút az Air France–KLM pályázata nélkül is? Ez volt az utolsó kérdésünk a lányokhoz. Nos, úgy tűnik, elég elszántak ahhoz, hogy megvalósítsák a terveiket, de...

„Nem valószínű – vágja rá kapásból Kamilla. – Amikor megtudtam, hogy utazhatok, legalább akkora ijedséggel párosult a hír, mint amekkora örömet éreztem. Nem tudtam, hol induljak el, mit vagy kit is keressek pontosan Párizsban. Még az is megfordult a fejemben, hogy talán felelőtlen volt pályázni. El kellett kezdenem felgöngyöltetni a szálakat, hazai szakemberekkel leülni, akik hírből vagy személyesen ismerték Georges Baalt. Eközben számos történetet és anekdotát hallottam, önmagában már ez haszonnal járt.” Sára szempontjai pragmatikusabbak: „Igen, összejött volna, ugyanakkor pont a kiköltözéskor hatalmas segítség volt az ösztöndíj, a repjegyen megspórolt pénzt arra tudtam fordítani, hogy év közben minél többször meglátogathassam az otthoniakat. A családomat, a barátaimat és az Amigókat.” Renáta válasza a legtömörebb: „Biztosan összejött volna a nyereség nélkül is az út, csak sokkal-sokkal később. Ez így csodálatos! Felejthetetlen élményekhez jutottam!”

Rozsnyai Gábor